

[Ministeren for kulturelle anliggender]

værker som vidnesbyrd om det, der i dag ofte kaldes kulturarv eller kulturel identitet. Denne forståelse er kommet til udtryk bilateralt gennem dansk bistand, idet vi har hjulpet med opbygning af museer i visse udviklingslande, og multilateralt har vi som nævnt forsøgt at medvirke konstruktivt til en pragmatisk løsning af problemerne.

Det forholder sig nemlig sådan, hvad angår behandlingen inden for FN, at Danmark ligesom f.eks. andre EF-lande ved tidligere behandlinger af resolutioner om emnet har afstået fra at stemme, bl.a. på baggrund af vores principielle betænkelighed ved politiske deklamationer på området, og ved den seneste behandling af sagen på generalforsamlingen i 1978 vurderede disse lande situationen således, at vi ikke ville modsætte os en vedtagelse af en resolution uden afstemning. Men på EF-landenes vegne blev der afgivet en udtalelse, som dels opretholdt de tidligere reservationer, dels pegede på, at det er UNESCO, der må anses for det rette forum for den videre behandling af spørgsmålet. I arbejdet i UNESCO går vi som sagt ind for bilaterale aftaler, når der rejses ønsker om praktiske løsninger, og der er ved dette ingen ændring i vor holdning eller vor praksis i disse spørgsmål.

Annelise Gottfredsen (KF):

Jeg forstår, at man har taget disse reservationer, og det forekommer da også at være rimeligt at gøre det. Men jeg må opfatte det sådan, at ved trods alt at gå ind i resolutionerne, som vi har gjort det, og dermed tilkendegive, at man ønsker, at en uerstattelig kulturel arv returneres til dem, der skabte den, og ved nu at gå ind i komiteen med de bindinger, som deltagelsen i en sådan må give, forstår jeg at der kunne komme en ændring i ønsket om at ændre principper, måske traditioner. Det, jeg gerne ville have ministeren til at bekræfte, var, at hvis man havde et ønske om at ændre sådanne principper, ville det blive forelagt folketinget, fordi det er en så vigtig sag. Der er tradition for en udveksling af kulturelle synspunkter og kulturelle studier i de forskellige lande af kulturelle mindesmærker, som er bragt til veje på den ene eller den anden måde. Det ville være aldeles uerstatteligt, om man gik glip af sådanne studier, så hvis ministeren kan bekræf-

te, at ændringer i disse principper og denne praksis vil blive forelagt folketinget, vil jeg være meget tilfreds.

Ministeren for kulturelle anliggender (Lise Østergaard):

Jeg vil først sige, at jeg ikke kan forestille mig, at der ville forekomme nogen ændring i den holdning, som jeg har tilkendegivet under mine to besvarelser af spørgsmålene. Men det er da helt indlysende, at jeg gerne vil bekræfte, at skulle en situation opstå, hvor der kunne være tvivl om, hvorvidt vores holdning var ganske som hidtil, vil den helt naturligt blive forelagt folketinget. Jeg må dog straks sige, at der er intet i vores praksis, der afviger fra vores traditionelle holdning, og jeg mener heller ikke, at det på nogen måde vil forekomme.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. 732

6) Til *ministeren for kulturelle anliggender af: Poulsgaard (FP):*

»Giver de sidste ugers oplysninger om oplysningen inden for Danmarks Radio ministeren anledning til at foreslå lovændringer om begrænsning af Danmarks Radios såkaldte selvstyre?«

Skriftlig begrundelse

I de seneste dages aviser har man måttet opleve den ene chokrapport efter den anden om, hvordan udskjelserne inden for Danmarks Radio udvikler sig. Vi hører på den ene side om, at man vil forhøje licensen, ansætte flere medarbejdere og nedsætte sendetiden, og på den anden side fremgår det af aviserne, at dygtige medarbejdere ikke kan få nogen som helst mulighed for bare at udfylde en almindelig arbejdsuge på 40 timer inden for en periode på flere måneder. Det er aldeles uanstændigt, at man fortsat hindrer det folkevalgte folketing i gennem sit kulturudvalg at have hånd i hanke med, hvad der sker inden for dette statsmonopol. Vi ved jo alle sammen, at et monopol korrupperer, og når det så endda er inden for den stive stats-tjeneste, det foregår, så korrupperes der dobbelt, men så længe man ikke kan følge frem-skriftsforslagene om, at den private konkur-